

דבר החטיבה השיקומית- מאי 2024-

החודש נשתף בדברי הפתיחה של מוריה שולמן, חברת ועד החטיבה השיקומית, כפי שנאמרו ביום העיון השיקומי שנערך ב-2.5.24 בבית החולים איכילוב. תודה למשתתפים ולשותפים, היה מרגש ומחבר, טיפה של תקווה בתקופה כואבת זו.

בוקר טוב.

אני שמחה ומתרגשת להיות איתכם כאן, ביום העיון של הפסיכולוגיות והפסיכולוגים השיקומיים בישראל.

ב 7 בנובמבר, חודש אחרי אותו יום ארוך, הצטרפתי לוועד החטיבה השיקומית של הפ"י. הימים היו קודרים והמציאות השתנתה לבלתי היכר, ובתוך כל החושך האירו יוזמות ומחוות של טוב לב ואכפתיות. של התנדבות ועשייה. ובכל מקום שבו נדרשו כוחותינו- שם היינו. בחזית ובעורף. כשחשבתי מה הפרוייקט שארצה לקדם כחברת ועד דמיינתי את היום שבו נוכל להסתכל לאחור ולדבר על מה שהיה. שנשתף ביוזמות שקמו בין לילה על ידי פסיכולוגים שביקשו בכל דרך לעזור במה שניתן. באותם הימים, לא ידענו מה עוד עתיד לבוא והתלבטנו הרבה האם יש מקום לקיים אירוע כזה ומה יהיה התוכן שלו. קיוונו לימים אחרים שבהם נביט לאחור על המלחמה שהסתיימה, אך בינתיים החודשים חלפו, ואנחנו עדיין בתוך המערכה. החלטנו בכל זאת שראוי וחשוב לקיים את יום העיון הזה. ראשונים להצטרף היו חברי ועד החטיבה, וביניהם יושבת ראש הוועד- ד"ר הילה כהן,

ושותפתה לראשות הוועד- דניאל לוי, שתוך כדי חופשת הלידה ניווטה ברגישות ובתבונה את התכנון של היום הזה, וחשבה איתי עד לפרט הקטן ביותר. כשעוד התלבטנו מה יהיה התוכן ואיך ייראה היום, הצטרפה אלינו ד"ר שירי בן דוד, שבין רעשי המסוקים שפינו את הפצועים לבית החולים הדסה, התפנתה לסייע בתכנון יום העיון מראשיתו ובנתה איתנו את התוכן המקצועי שלו. שירי תנחה היום את הפאנל המקצועי שזו גם ההזדמנות להודות לכל אחד מהדוברים שייקחו בו חלק, וישתפו אותנו מנסיונם הרב בתקופה הזו- ד"ר אייל חלד, אמיר צנדקוביץ, דוריה לנגלבן כהן, ד"ר יעל פרץ, לימור שרוני, ד"ר עדי גרנט, וד"ר רונית לחמנוביץ. כל אחד מהם, בכיר בתחומו, מנהל צוותים של פסיכולוגים שיקומיים שנותנים מענה בבתי החולים הכלליים, בבתי החולים השיקומיים, ובמכוני השיקום ברחבי הארץ. חלקם במקביל, חוקרים ומרצים באקדמיה. בהמשך היום נשמע את שיחתה של ד"ר גלי הלינגר שהסכימה בנדיבות ובאומץ לפתוח את הלב ולשתף אותנו בחוויות שלה בתקופה הזו. בחלק האחרון של היום נתכנס לביצוע שיר משותף בשירת המונים. אני מקווה שהיום הזה יאפשר לנו לעצור לרגע ולהתבונן לאחור על הדרך שעברו מה-7.10 ולפנים, לאן פנינו מועדות. ימלאו אותנו כוחות, ויעביר אותנו חוויה עוצמתית ומרגשת.

היום הזה נבנה במטרה ללמוד מהעשייה הרבה בתקופת המלחמה ולהוקיר את עשייתנו כפסיכולוגים שיקומיים שנרתמים למאמץ המלחמתי, לעיתים בהתנדבות, כשהמלחמה עדיין פוגשת כל אחד ואחת מאיתנו. כאן המקום להודות להסתדרות הפסיכולוגים בישראל, ובמיוחד ליורם שליאר, יושב הראש, ולמריאל הוברמן, מנכ"לית ההסתדרות, שלצערנו לא התאפשר להם להגיע, אך תומכים מרחוק ושולחים את ברכתם ליושבים פה. הסתדרות הפסיכולוגים בישראל, שעומדת מאחורי היום הזה, איפשרה לנו להודות לכל אחד ואחת מכם היושבים פה, בשי אישי, ובהשתתפות מסובסדת.

עוד רבים וטובים לקחו חלק בארגון מיפגש זה ובהפקתו, ביניהם דוריה לנגלבן כהן, שלקחה על עצמה לארח את יום העיון, בזכותה אנחנו יושבים פה באולם בית החולים איכילוב. תודה לאפרת וברקת, מהצוות הטכני של בית החולים, שליוו מאחורי הקלעים את התפעול של היום הזה. תודה לאסנת גונן ואבנר קדמי שהפיקו עבורנו את הסדנה של שירת ההמונים וינחו אותנו בשירה המשותפת.

לסיום, אנו נמצאים בתחילתם של ימי ספירת העומר, אותם סופרים ממחרת ליל הסדר ועד חג השבועות. בקהילות יהודיות רבות נוהגים בימים אלו במנהגי אבלות שמטרתן להמעיט בשמחה, כמו איסור על חתונות ואיסור להסתפר. מנהגים אלו שהתווספו לספירת העומר לאחר חורבן בית המקדש השני, נקשרו במותם של תלמידי רבי עקיבא. בתלמוד הבבלי מבואר שסיבת מותם הייתה מפני שלא

נהגו כבוד זה בזה. אנחנו נמצאים במשבר שאין לדעת מה יהיו השלכותיו על העתיד שלנו, אך כאן ועכשיו, מתוך השותפות המקצועית שלנו, אנחנו יכולים להיות יחד, אחד בשביל השני ועבור אחרים. יש מהיושבים כאן שאיבדו בני משפחה, מכרים וחברים במלחמה. יש כאן אנשים שבני משפחתם האהובים נלחמים בחזית, ואנשים שמפונים מבתיהם מצפון ומדרום. ויש את אחינו שעודם חטופים בשבי וכולנו מייחלים לשובם. אסיים בתפילה קצרה בתקווה שישובו במהרה.

אחינו כל בית ישראל

הנתונים בצרה ובשביה

העומדים בין בים ובין ביבשה

המקום ירחם עליהם

ויציאם מצרה לרוסה

ומאפלה לאורה

ומשעבוד לגאולה

השתא בעגלא ובזמן קריב

ונאמר אמן